

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Series Episcoporum Archiepiscoporum Et Electorum
Moguntinorum, Trevirensium Et Coloniensium**

Kolb, Gregor

Rottwilae, 1725

VD18 12054054

XXII. Gigfridvs Elector VI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64326](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64326)

ri amplius Moguntia est promeritus. Quampiam ejusdem notitiam nobis reliquerunt D. Leo Pontifex & Henricus III. Imperator: Wormatia enim coram Leone IX. ritu soleñissimo ad aram fecit primus post Pontificem Sacerdos. Anno dein 1054. cum in Romanorum Regem inauguratus fuisset Aquisgrani, Henricus IV. Augusti filius, idque singulare honoris munus Hermannò Colonia Archipræsuli committi Imperator cuperet, nata est exinde anfa diuturnis inter utrumque Archipræsulem litibus. Cæterum inter Luitpoldi monumenta permagni æstimatum est monasterium in monte Venusto Moguntiam propè positum, & D. Benedicti filiis ab eodem concessum. Annis sedit 8. sub Pontificibus Leone IX. Victore II, & Stephano X.

XXII. GIGFRIDVS ELECTOR VI.

O Felicem Germanam Ecclesiam, quæ, dum pene jam concidit in ruinas Imperium, tamen stetit firmissima, non cedentibus, non cadentibus Germanis Episcopis. Sigfridus ex illustri Eppensteiniorem stemmate oriundus, in principe Fuldensium cœnobio optimè formatus literis & moribus, primò Fuldæ Præsul, inde Moguntia Archipræsul, & Elector Imperij, per idonea virtutibus suis multis nactus est tempora per annos 24. non nisi Superùm singulari beneficio conservatus Antistes constantissimus. Anno Archiepiscopatus sui 4. Palæstinam adire, & qualvis tanti itineris molestias ac pericula subire non dubitavit. Comites tanto Duci accesserunt Episcopi complures, Güntherus nimirum Bambergensis, Otto Ratisbonensis, & Wilhelmus Ultrajectensis cum Præsulibus minoris notæ pluribus. Teste Mariano Scoto universorum capitum numerus septem implevit millia, quorum quinque partim viæ longioris difficultatibus, partim barbarorum prædæ inhiantium insidiis & apertis vulneribus succubuerunt. Reversus verò ad oves suas Sigfridus, lupum invenit Henricum IV. Cæsarem, qui dum Bertham Marchionis Itali filiam, conjugem su-

E

am

am legitimam cœpit respuere, multorum malorum prodromum egit, Sigfrido constanter meliora suadente, & tandem Pontificis nomine pro Republica Christiana imperante. Difficultati jam multiplici an. 1070. accessit illa non minima, qualiteris Româ datis jussus est Moguntia Antistes pœnis simoniae crimini jam statutis excipere Carolum Constantia Episcopum, inter Simoniacos Romæ, & inde an. 1071. Moguntia condemnatum. Anno huic proximo prætextu sacrae peregrinationis profectus in Galliam, in Cluniacensi monasterio inter Novitios adscribi petiit; cui proposito ne diutiùs inhæreret, ab universo subdito populo cruentis prope modum lacrymâs repetitus, comuni denique omnium cessit calculo & suspiriis, ut privatum commodum postponeret Reipublicæ damnis eo tempore gravissimis, quæ nec tollere, nec impedire penitus cum sociis Episcopis & Viris Principibus sat serio nec serò volebat, denique tamen non valebat. Ea nimirum Ecclesiæ & Imperij tempestate turbatissima à Gregorio VII. Pontifice, & potissimorum in Imperio Principum parte, Henrico Cæsari in supremo folio subrogatus est Rudolphus, Comes Rheinfeldensis dictus, Imperatoris affinis, cuius partes ut nunquam non fortissimè deinceps propugnaret, Sigfridus ipse Rudolphi commilitones ad pugnam strenuè capessendam est hortatus, sed & captum in prælio, captivum in furcam, aut vicinam arborem agere jamjam parantes milites superveniens absterruit Henricus, servaturus Sigfridum annos 4. in custodia cum Adelberto Wormatiensi Episcopo, postquam lethali vulnere prostratus cecidit Wernerus Archiepiscopus Magdeburgicus. Tandem anno 1082. libertati restitutus, ut curas effugeret publicas, mortis certa victima biennium vitæ reliquum in monasterio Hasungensi transegit ab omni culpa, haudquaquam etiam ipse immunis, quam inter publicas Ecclesiæ & Imperij difficultates summas non nisi virtute magni, imò maximi evitare consueverunt. Sederunt Romæ Nicolaus II. Alexander II. Gregorius VII.